

"Okos,
szívhez szóló
és végtelenül
elbűvölő."

—BECKY
ALBERTALI

"Jack King
a hős, akire
vártunk."

—ANGIE
THOMAS

OPPOSITE

a végzet ellen

OF
ALWAYS

justin a. reynolds

fine
selection

JUSTIN A. REYNOLDS

OPPOSITE

a végzet ellen

OF
ALWAYS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*k-nak és b-nek szívem minden szeretetével,
és azoknak a szeretteinknek, akiket elveszítettünk*

Szóval.

Ismered azt a mondást, hogy „az idő mindent legyűr”?

Ez annak a története, mikor az időt gyűrték le.

Hogyan ne mentes meg senkit

Az arcomat épp egy járőrökcsi csomagtartójának nyomják, mikor Kate harmadjára hal meg. A doboz, aminek meg kellett volna mentenie az életét, összenyomva hever a lábamnál.

Megtanultam pár dolgot időközben.

Például: *ne vesztegeds az idődet ruhákra.*

Hideg van kint, határozottan rám férne egy pulóver. Ehelyett rövid ujjú pólót, rövid, skót kockás pizsamanadrágot és a fűnyíráshoz használt leharcolt tornacipőmet viselem. Utóbbi belseje nedves, és a jobb cipőmbé ragadt kis fűcsomó piszkálja a lábujjaimat, de nem volt idő zoknit húzni. A zokni és az időjárásnak megfelelő öltözet luxusnak számít. Időt kell szánni rájuk. És nekem nincs vesztegetni való időm.

Ma este nincs.

Soha nincs.

Mert az első számú és legfontosabb lecke a következő: *utazhatsz az időben, amennyit csak akarsz, de ez nem menti meg az embereket, akiket szeretsz.*

Negyvenöt perccel korábban

A rendőrök már ott vannak.

Az autójuk üresjáratban várakozik a sürgősségi ajtaja mellett.

Van rá esély, hogy értem jöttek, de már nem fordulhatok vissza. A tizedmásodpercek is számítanak. Felkapom a kis csomagot az anyós-ülésről, és kiugrok a kocsiból. Feltépem a dobozt, a tartalmát a torna-cipőmbe gyömöszölöm. Megszaporázom a lépteimet.

Korábban kellett volna elindulnom.

Vagy száz dolgot kellett volna ez alkalommal máshogy csinálnom.

Belököm az ajtót, és közben azt mantrázom magamban, *Csak jus el a lifthez, aztán fel a negyedikre*, mikor hirtelen fejfel nekiszaladok egy falnak. Egy körülbelül száznegyven kilós, húsból és gumibotból álló falnak.

Á, ez bizonyára a sofőr lesz.

Hajszál híján a nedves padlóra zuhanok, de a rendőr a pólómnál fogva megragad.

– Elkaptam – dörmögi a vállára erősített adóvevőbe. – Kifelé! – utasít, és fél kézzel kinyitja az ajtót, míg a másikkal a fegyverét szorongatja. – Gyerünk kölyök, nyomás!

Mindenféle gondolatok cikáznak át a fejemben, bátor, hősies gondolatok. Felmerül bennem, hogy ellököm magamtól a rendőrt, és

felrohanok a lépcsőn, vagy az utolsó pillanatban még épp becsusszanok a liftbe. De végül csak állok terpeszben, a kezeim a hátam mögött, összebilincselve.

Egy részem azon töpreng, tűnődik, reménykedik: talán ez az. Ez a megoldás. Nem szabad ott lennem. Ha nem vagyok ott, túlélheti.

Elhadarják a bűneimet, de a betörés szó után már oda se figyelek. Nem vesződök magyarázkodással, hiszen hogyan is magyarázhatnád el, hogy a jövőből jöttél?

– ...tisztában vagy a jogaiddal. – Inkább mondják, mint kérdezik.

Bólintok, a csomagtartó fémje hidegen tapad az arcomhoz.

– Van nálad valami? Fegyver, drog, hasonlók? – kérdezi a nagydarab rendőr.

– Nem – hazudom. Mert nem mondhatok igazat. Most nem. Durva kezek tapogatják végig a testemet. A nagydarab csörögve hálassza ki a kulcsaimat a zsebemből. Aztán elveszi a tárcámat.

– Semmi érdekes – közli a társával, egy rendőrnővel.

– Vetesd le vele a cipőjét! – javasolja a nő.

Kis híján összecsuclik a térdem.

– Kérem – esedezem –, csak hadd menjek be! A barátnőm haldoklik. Kérdezzék meg az orvosát, a nővéreket. Kérem. Csak öt percre. Kérem. Legyen szívűk! Csak hadd lássam öt percre, azután börtönbe hurcolhatnak, hagyhatnak ott megrohadni, amit csak akarnak. Kérem. Gondoljanak a gyerekeikre! Van gyerekük? Ha a halálos ágyán lenne, ugye nem akarnák, hogy egyedül legyen? Kérem. Kérem!

Megkísérlek térdre rogni a könyörgéshez, de nem egyszerű, mikor fizikailag visszatartanak. A rendőr, aki megbilincselte, a másikkra pillant, mire a piszkosszőke hajú, vérekes szemű nő olyan módon sóhajt fel, ahogy minden biztonnyal az anyává válás első napján tanul meg az ember. De aztán bólint. És leveszik a bilincset.

Ami egészen hihetetlen.

– Ne csinálj hülyeséget, kölyök! – Ezt úgy mondja a rendőr, hogy biztos lehetek benne, ő már érzi, hülyeséget fogok csinálni.

– Öt perc – mondja –, nem több.

Közrefognak, ahogy végigmegyünk a csúszós linóleumú folyosón, majd beszállunk a liftbe, ahol érezhetően hipóval próbálták elnyomni a hűgyszagot, aztán fel a negyedikre. Közben biztosítanak afelől, ha bármivel is próbálkoznék, kérdés nélkül kifestetnek. De nem fogok elfutni. Újra az órámra pillantok. Még van remény.

Csakhogy a lift vagy húsz másodpercig hezitál, mielőtt végre kinyílna az ajtaja. Aztán meg kénytelenek vagyunk kitérőt tenni egy másik folyosó felé, egy takarító ugyanis épp a felmosás közepén tart, és úgy tűnik, szörnyen komolyan veszi a munkáját, mert kiabálni és hadonászni kezd, ahogy közeledünk. A rendőrök bocsánatkérően motyognak valamit, de a férfi mérgesen egy másik útvonal felé irányít minket, ami akár A Világ Lehető Leghosszabb Kerülője címet is viselhetné.

Próbálok elmagyarázni, hogy most nincs idő kerülőkre, vánszorító liftekre, nedves padlót jelző táblákra. De rám se hederítenek. És mire végre odaérünk, már majdnem túl késő.

Kate már majdnem örökre eltűnt.

– Nicsak, ki van itt! – mondja álmosan pislogva. A sarokban lévő szék, amin rendszerint az anyja gubbaszt, most üresen áll. A lábánál egy összegyűrt takaró hever a földön. Az ablakpárkányon rúzsnyomos papírpohár.

– Szia – köszönök. Egy pillanatra elcsodálkozom azon, milyen kicsinek tűnik. A szoba csendjét csak az orrába áramló oxigén sziszegése és az infúzió csöpögése töri meg.

– Mennyi az idő? – kérdezi hunyorogva. Még hajnali háromkor, egy kórházi ágyon fekvé is gyönyörű.

– Nincs sok időnk.

Zavart grimaszt vág.

– Miről beszélsz? – hajol előre az ágyban, aztán összerezzen, ahogy a vállam mögé pillant. – Látom, a rendőrséget is magaddal hoztad. Érdekes húzás. Te aztán tudod, milyen egy hatásos belépő, Jack King.

Visszanézek a rendőrökre.

– Ne haragudj miattuk!

– Ugye tudod, hogy nem vagy normális?

– El tudom képzelni, hogyan juthattál erre a következtetésre, igen – mosolygok.

– *Őt* – emlékeztet a rendőrnő.

Kate a fejét csóválja.

– Jack, mit keresel te itt? Nem értem, ember. Valami beteg vonzódásod van a kórházakhoz, erről van szó? Vagy a beteg lányoktól indulsz be?

– Azért jöttem, hogy elmondjam... – Elcsuklik a hangom, hiszen nem azért vagyok itt, hogy *mondjak* bármit.

– Mit, Jack?

– Azt hiszem, most már tudom, mit kell tennem. Szerintem rájöttem. Végre.

– Okééééé – mondja, és felszalad a szemöldöke. Egyértelműen csak összezavaram. Hát persze. Hiszen ennek az egésznek semmi értelme.

– Rendbe fogsz jönni, Kate. Minden rendben lesz.

Elfordul.

– Mindenki ezt hajtogatja, de csak hazudnak. Te ne hazudj nekem, Jack! Ellentétben... – Félbehagyja a mondatot, mikor meglátja, mi van a kezében.

Mert az utóbbi húsz másodpercben azon ügyködtem, hogy kihasználjam a cipőmből. És most nálam van.

– Jack – emeli meg a hangját –, Jack, mi a fene...?

Még mielőtt befejezhetné, felrántom a takaróját, és a combjába döföm az injekciót. Úgy lendül előre, mintha áramot vezettek volna belé.

A rendőrök a földre löknek, szitokszavakat kiabálnak a fülembe, zeng tőlük a szoba.

– Mi a...? Mi a francot műveltél, kölyök? Mi a fészkes fene volt az?

– Valaki segítsen! – A rendőrnő kiabálva ront ki a folyosóra. – Orvosra van szükségünk! Orvost ide!

A nagydarab olyan erővel nyomja a linóleumpadlóhoz az arcomat, hogy csoda, hogy nem folyik ki az agyam a szememen keresztül. Lábakat látok besietni a szobába. Mindenki kiabál és sikoltozik, ráznak és faggatnak, hogy mit fecskendeztem a lányba, milyen gyógyszer volt, de őszintén szólva, ha akarnám, se tudnám igazán elmagyarázni. De nem akarom. Mert ez volt az egyetlen dolog, amit tehettem. Az egyetlen lehetőség.

Amíg az orvosok tülekedve próbálják megmenteni az életét, a rendőrök kirángatnak a vizes folyosóra, aztán végig az előcsarnokon, végül ki az éjszakába.

Tisztában vagyok vele, hogy ha megmoccanok, vagy akár csak túl mély lélegzetet veszek, valószínűleg le fognak lőni. Vagy legalábbis kiütnek egy időre. De nem számít. Mert Kate szobájából kifelé jövet sikerült rápillantanom az órára. És ha a dolgok úgy történnek, mint eddig, akkor Kate életben marad, vagy pillanatokon belül újrakezdődik minden.

Úgy tűnik, a rendőr előszeretettel nyomja az arcomat különböző felületekhez, mert ismét a járórautóhoz passzírozva találok magam. Van egy olyan érzésem, hogy ez alkalommal alaposabban fog megmotozni.

– Ha az a lány meghal, én...

Mielőtt azonban befejezhetné, én már érzem. Behunyom a szemem. Érzem, ahogy elfogy körülöttem a levegő, a gravitáció úgy szakad el tőlem, mint valami ejtőernyő. A remegés még rosszabb, mint legutóbb. Alig bírok talpon maradni. A testemen erőt vesz az erőszakos vibrálás.

– Kölyök, mondd, jól vagy? – A rendőr odakiált a társának, hogy hozzon segítséget, mire az eszeveszett tempóban rohan befelé, aminek semmi értelme. Nem fog időben visszaérni. Ha meg tudnék szólalni, mondanám, hogy ne aggódjanak. Hogy nem haldoklom. Ez csak átmeneti állapot. Hogy csak próbáltam megmenteni. Nem mintha értenék. Nem mintha én érteném. Mikor először történt, azt hittem vége. De most.

Nem tudom, hogyan magyarázhatnám el, talán leginkább olyan, mintha a testem kilövésre készülne. Már ha a testem egy elképesztően fejlett űrrepülőgép lenne, és az űrrepülőgépek az időben is utaznának, nem csak az űrben.

– Kölyök, ide figyelj, mondj valamit! Szerintem rohama van. Kölyök! Kölyök!

Ja, igen, kettes számú lecke:

Az időutazás fájdalommentes dolog.

A KEZDET
KEZDETE

A tapasztalatlanság tapasztalata

Az emberek szeretik azt mondogatni, hogy „mindenkire vár egy nagy ő”.

Ez olyan szöveg, aminek elvileg jobb kedvre kellene derítenie. Olyasmi, amivel anyukád vigasztal, miután csúnya véget ért egy kapcsolód, vagy az egyébként szótlán apukád mormogja, mielőtt a lapockádra csapva bejelenti: „jót beszélgettünk”. De nagyjából igaz. Ha belegondolsz, hány ember nyüzsög ezen a bolygón, kell lennie valakinek, akivel tökéletesen összeillesz, nem? Valakinek, aki miatt képes vagy olyan hatalmas örültségeket mondani, mint „Örökké szeretni foglak”, vagy „Alig várom, hogy megismerhessem a szüleidet”, vagy „Ó, igen, határozottan jó ötlet egymás nevét a nyakunkra tetováltatnunk!”. A probléma csak annyi, hogy nyamvadt kis életünk nagy része valaki más „nagy ő”-jének az üldözésével telik, és az időnek talán a harmadát – ha szerencsések vagyunk – töltjük azzal, akit ténylegesen nekünk szánt az ég. Már ha nem maradunk le róla teljesen.

Vegyünk például engem.

Szakértő vagyok az *éppen lemaradásban* – legyen szó álmaim nőjéről, az osztályelső pozíciójáról vagy bármilyen sportcsapatba való bejutásról. (Mindet megpróbáltam. Egy elkeseredett pillanatomban még kabalafigurának is jelentkeztem. Mint kiderült, „Kabalarry” Larry Koviak sokkal profibban tud bukfeneczni nálam.) Ja, és persze

a különböző iskolai klubokat is próbáltam, odáig jutottam, hogy *éppen* nem fértem be a csapatba. Ami vicces, mert én abban a hitben éltem, hogy az ilyen klubokhoz bárki szabadon csatlakozhat (újabb dolog, amit hozzáadhatunk az Ezekkel Kapcsolatban Jack Teljesen És Egyértelműen Tévedett listához). A lényeg, hogy legyen szó bármiről, biztos lehetsz benne, hogy nekem sikerült éppen lemaradnom róla, még ha gyakran csak egy hajszálon múltott is. Mostanra komoly szaktekintély lettem a Majdnem területén, közel tizennyolc évnyi tapasztalattal a hátam mögött.

Ha esetleg még több bizonyítékra vágysz, gyere, nézz körül velem a padlásunkon. Tulajdonképpen az egész egy nagy oltár a Szép Próbálkozások isteneinek, vagy ahogy én hívom, Ami Jack Majdnem Volt, De Sosem Lesz Elképesztő Múzeuma. Van itt kifogástalan állapotban lévő gördeszka, arról a nyárról, mikor majdnem félprofi deszkás lettem. Varrógép, amiről mindenkinek azt hazudtam, anyukámé, pedig valójában abból az időszakomból maradt, mikor pár évad erejéig hatalmas rajongója voltam a *Project Runway*nek, tudod, annak a ruha-tervezéssel foglalkozó tévéshow-nak. Disc golf felszerelés, antik üveg-golyó-gyűjtemény, egy láda, tele apró, befejezetlen áramkörökkel, egy dobozban az összes létező Super Nintendo-játék, egy koporsóméretű tartály, ami az első (és egyetlen) kísérletem az időgép megalkotására (ne is kérdezd!), és végül egy különleges dobócsillagkészlet, amit soha nem használtam (komolyan, ne kérdezd!).

Majdnem, majdnem, majdnem, majdnem, majdnem...

Érted.

Azzal szoktam viccelődni, hogy a szüleim valami látnoki sugallatra, adták nekem a Jack Ellison King¹ nevet.

¹ A king magyarul királyt jelent.

A Jack betűszó lehetne arra, hogy **Jó Akármiben... Csak Kevésé.**

Persze anyukám ilyenkor folyton emlékeztet rá, hogy valójában két nagy emberről kaptam a nevem: Jackie Robinsonról, arról a férfiről, aki elsőként válhatott profi sportolóvá a sötét bőrszíne ellenére, és Ralph Ellisonról, aki író és tudós volt, és leginkább a *Láthatatlan ember* című művéről ismert.

Egyke vagyok. A szüleim már nem voltak fiatalok, mikor megszülettem, évekig keményen próbálkoztak, majd mikor már feladtak minden reményt... nos, akkor jöttem én. Anyukám Csodának akart elnevezni, de apukám (akiből általában nem a józan ész beszél, de itt hajlandó volt kivételt tenni) közbelépett: *azt szeretnéd, hogy Csodát mindennap elpáholyják, drágám?*

Tehát a Jackie Ellison nyert.

Amiről úgy gondolom, egyszerre ékes példája a lehető legjobb és legrosszabb szülői magatartásnak.

Mert egyrészt fantasztikus a tudat, hogy a névadóim ilyen elképesztő emberek. Nagy kitüntetés. Egyfajta kiváltság.

Viszont amibe a szüleim valószínűleg nem gondoltak bele, az a jó nagy adag nyomás, amit ezzel az én szörnyen keskeny vállaimra helyeztek.

Szóval, ja, ez is ott van.

Akárhogy is.

Jack King vagyok. Az az elnyűtt flaneldzsekis, borostás srác, aki egy népes bulin a nappaliba vezető lépcső alján ücsörög, és üres pohárral a kezében félig-meddig a kosármeccset figyeli a tévében, de leginkább csak a konyhába bámul, ahol ott van...

Mindig ugyanaz a lány.

Jillian.

Mikor feliratkoztunk erre az egyetemlátogatásra, úgy képzeltem, hogy végre kicsit kettesben lehetünk Jilliannel. Hogy, ha együtt töltjük a hétvégét, végre rájön, mennyire elbűvölő (vagy olyasmi) és (egészen) menő és (viszonylag) érdekes is vagyok. Hogy több vagyok, mint szimplán „jó barátom, Jack”, érted?

De ehelyett félórája egyedül ülök itt, bár azért nem vagyok teljesen egyedül, hiszen egészen sokan vannak, akik folyton belém botlanak, miközben felfelé vagy éppen lefelé igyekeznek a lépcsőn. Esküszöm, normális esetben nem vagyok ilyen béna, ilyen antiszociális.

Engedd meg, hogy megmagyarázzam.

A nagyon kedvelni rövid története

Jilliannel a legjobb barátok vagyunk. A gimnázium első évében találkoztunk, szó szerint egymásba botlottunk (nem is lehetne nagyobb kliisé, ugye?). A hátizsákunk teljes tartalma a folyosó padlóján végezte. Segítettem neki összeszedni a könyveit, és felállás közben sikeresen elkerültük, hogy összefeljünk, de aztán én (idióta) ráléptem a hátizsákja pántjára, mire ő megint a földön végezte. Ha a feszengés fegyver lenne, az enyém már rég nem a kábító kategória volna, határozottan ölni lehetne vele. Pár gyerek megállt bámészkodni és nevetni, én meg csak álltam ott, elárasztva Jilliant a bocsánatkéréseimmel.

De ő egyszerűen felpattant, ráfordult a közönségünkre, hogy tárguljanak onnét, és bemutatkozott.

– Jack és Jill, mint a mondókában – raktam össze.

– Haha – mosolyodott el –, milyen sorsszerű.

– Bocsi, hogy nem estem el utánad én is. – Túlságosan elégedett voltam a frappáns válaszzal, csak órákkal később jöttem rá, hogy a mondókában valójában Jack bukik fel előbb, és Jill utána.

De úgy tűnt, Jilliant nem zavarja ez az apró eltérés.

– Bármikor megpróbálhatjuk újra – mondta, majd még ragyogóbb mosollyal hozzátette: – Mármint a felbukás részét.

Már akkor tudtam, hogy valami bámulatos dolog kezdete lehet ez. De mivel a *majdnem* állandó elem az életemben, naná, hogy nem lett. Mondanom sem kell, három héttel később Jilliannek barátja volt.

Most talán azt gondolod: kit érdekel, hogy barátja van, Jack? Mondd el neki, mit érzel! Hadd hozza meg ő a döntést. De az egész „barátom van” dolog támadhatatlan erődként magasodott fölém. Amolyan igazi erődítményként, a tetőn mesterlövészekkel, mozgás-érzékelő lézerekkel, támadásra kiképzett dinoszauruszokkal és egy gőzölgő, forró lávával teli várárokkal – szóval bevehetetlenül.

Ugyanis – és most jön a nagy csavar – Jillian barátja Francisco „Franny” Hogan, az én másik legjobb barátom.

Tudom, *tudom*.

És bár mondhatnám, hogy ez egy olyan történet, ahol a srác (Franny) nem értékeli, amiye van, rondán bánik a barátnőjével (Jilliannel), és egyáltalán nem érdemli meg őt! Vagy hogy gonosz módon hátba szúrta, és lenyúlta szívem hölgyét. De Frannynek fogalma se volt róla, hogy Jillian tetszik nekem.

Az igazság az, hogy Franny jó srác – a fenébe is, fantasztikus srác. Ha választanom kéne valakit magam helyett, hogy Jilliannel legyen – mondjuk, ha együtt lennénk Jilliannel, és azt a játékot játszanánk, amikor választanod kell valakit a barátaid közül, hogy az esetleges korai kimúlásod esetén átvegye a helyed –, Frannyt választanám, nem is kérdés. Ő gondját viselné. Szeretné. (Ez elég beteg játék, ugye? Inkább ne is játsszuk többet.)

A lényeg, hogy ők egy pár. Méghozzá elképesztő pár. És én örülök nekik. Eszembe se jutna olyat tenni, ami veszélyeztetné a kapcsolatukat. Nem, én támogatom a Jillian–Franny-kapcsolatot. Én vagyok

a legjobb harmadik kerék, az alábecsült tizenegyedik lábujj, a felesleges harmadik mellbimbó.

Egészen ma estig.

Esetleg.

Talán.

Valószínűleg nem.

Soha.

Az a helyzet a lépcsőkkel, hogy felfelé és lefelé is visznek

– Bocsi, tesó, de kissé eltorlaszolod a lépcsőt – szólal meg egy hang a hátam mögött.

– Mi? – fordulok hátra.

Egy ragyogó szemű lány az, vállig érő, göndör hajjal. Egy olyan pulóveranyagú ruhát visel – bár azt hiszem inkább csak egy hatalmas pulóvert fogott össze egy vékony övvel a derekán. Felismerem még korábról, ő a diákközpont idegenvezetője.

– Nem lehet tőled elférni a lépcsőn. Egészen gyakorlott emberi gátnak tűnsz.

– Bocsi – motyogom.

Odébb csúszok.

– Óóó, egy mozgó gát! – tapsol meg. – Ragyogó.

– Meglepetés – mondom.

Várom, hogy folytassa az útját lefelé, de nem mozdul.

– Ha ennyire bejön neked, megpróbálhatnál beszélni velem.

– Hm?

– Állítólag, ha *beszélsz valakivel*, az segít neki észrevenni, hogy létezel. Tudod, szemben azzal, mikor csak bámulsz rá, mint valami háborodott sorozatgyilkos.

– Ellentétben a *nem* háborodott sorozatgyilkossal – mondom a vállam felett.

– Bingó! – csettint.

Grimaszolok egyet.

– Nem tudom, miről beszélsz. – Persze pontosan tudom, hogy miről beszél, de kellemetlenül érint, hogy ennyire átlátszó vagyok.

– Az egész túra alatt rajta lógtál, ember.

– Tényleg?

– Mint valami kullancs.

– De jó, köszi.

– Csak azt mondom, irány a konyha, és beszélj a lánnyal! – vigyorg.

– Nem szükséges. Rengetegszer beszélgetek vele. Ő a legjobb barátom.

– Azta, szóval a legjobb barátok vagytok, és fogalma sincs róla, hogy bele vagy esve?

Ez a lány szörnyen hangos. Értem én, hogy egy buliban vagyunk, de olyan hangerőt használ, mintha azt jelentené be, hogy azonnal evakuálni kell. Majdnem rápisszegek, de az ember elidegeníthetetlen jogai közé tartozik, hogy lepisszegés nélkül beszélhessen, olyan ez, mint a boldogsághoz való jog.

– Nem vagyok belé szerelmes, oké? – suttogom.

Közelebb hajol.

– Mi?

– Nem vagyok belé szerelmes – ismétlem.

– Nem hallak. Miért suttogsz?

Visszatérek a normális hangerőmhöz.

– Azt mondtam, nem vagyok belé szerelmes. Csak kedves lány, ennyi az egész.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Egyértelműen ez a te bajod. *Túlságosan* kedves vagy. Most komolyan, a tökéletes alkalomra vársz, hogy elmondhasd ennek a lánynak, hogyan is érzel, már vagy... – Megáll, hogy megmondhassam, mióta is.

– Három éve.

A homlokára csap.

– Jó ég, *három év* telt el, és fogalma sincs, hogy legszívesebben rávetnéd magad?

– Szeretem lassúra venni a dolgokat.

– Naná, hogy szereted. Ha ebben az ütemben haladsz, az utolsó reményed, hogy rájönnek, hogyan tudják lefagyasztani az emberi testet, akkor kétszáz év múlva kiolvashatnak, és végre megkérheted, hogy legyen a csajod. De tudod, csak rögtön azután, miután letoltad azt az egész kamu ásitás és nyújtózkodás koreográfiát, hogy átkarolhasd a vállát. Kicsit sem feltűnő, jegyzem meg. Spoiler, *egyáltalán nem* fog rá számítani.

– Hahaha. Figyelj, értékelem a lelkesítő beszédet, de ha nem bánod...

Ez az a pont, mikor ez a lány, ahelyett, hogy folytatná útját a lépcsőn, letelepszik mellém. Most, hogy egyesítettük erőinket, hivatalosan is teljesen eltorlaszoljuk a második emeletre vezető utat. Senki nem megy pisilni, amíg mi itt vagyunk.

– Kate vagyok – nyújts kezét. Ami elég kínos, mert a lépcsőn ülve nincs elég hely, hogy odanyújtsam az enyémet.

– Jack – mondom, miközben megvalósítom a legügyetlenebb kézfogást, amit valaha látott a világ. – Jack King.

– Mindig a teljes neveddel mutatkozol be, ha új emberrel találkozol?